

ABRIL
1902

PERIODICH SUBSTANCIOS

LITERARI Y CULINARI, AB NINOTS PICANTS

Sortirà cada diumenge y 's vendrà per tot arreu á **10 cénts.** — Despatx pels venedors: Hospital, 82 y 84

Direcció y Administració: Entrant á má esquerra ia primera travessia. No s'admeten subscripcions perquè no acostumém á fer *limos*. Els desafios y bitllets del Banch d' Espanya deuen enviar-se en carta certificada á l' Administració. — **NUMEROS ATRASSATS: 25 centims.** —

EL COR DEL POBLE... DE SANT ANDREU

Tant petit es avuy día
el Teatre Catalá

que l' Iglésias, aquí ho diria!
ja casi no pot passar,

CRONICA VOLANT

LA PERDIU, ab salsa y tot, aquestos días ha donat una volada l'arga, tan llarga que ha anat a parar a Madrid. Suposén que en Comas y Masferrer, pera distraures de las angúnias que aquets días passava, va agafar un exemplar del nostre periódich y va enviarlo a la redacció de *El Correo*, el diari de cambra (sense Pepet) del ilustre quefe del seu partit, el gran trapisorda Sagasta.

Els de *El Correo*, encara no van obrir el periódich lo primer que van veure va ser la caricatura que representa en Sagasta donant una escudella plena de promesas a la moribunda Espanya, y 'ls pillastres, van adonarse lesseguida que dins de la *servidora*, hi havia un número rebregat de *El Correo*, y que 's posava el nom de *Madrid*, a n' aquell objecte tan necessari.

Figuris el lector lo que aixó els devia indignar, quan tot un orgue semi-oficial del govern, en son número del dimecres, las empren contra *La Perdiu ab salsa* y ens tracta pitjor que en Nonell als seus gitanos.

«La audacia de los catalanistas—diu l'orgue den Sagasta—ha llegado a un colmo inconcebible. No se contentan ya con silbar nuestro himno nacional y repudiar todo lo que sea representación del gobierno central, sino que hacen de la capital de la nación el mas denigrante de los escarnios, queriendo suponer que Madrid, viene a ser el depósito de la basura nacional.»

Si senyors, si; veu, tenen una qualitat que no 'm pensava, veig que saben comprendre las indirectas.

«¡Madrid, el noble é ilustrado Madrid! Nuestro Madrid es y continuará siendo por siempre, la sede de la leal y desinteresada política española; la cátedra de nuestra ciencia y nuestra gloriosa literatura; el templo sacrosanto de nuestro arte y la pira inextinguible de nuestras libertades que han de regenerar a la España toda. Cómo, pues, se atreve ese papel catalanista, que por más burla es de estraza, a no venerar, ni siquiera respetar, el nombre de ese noble y grande pueblo?»

Ay, senyor *Correo*, que aném errats de comptes. Nosaltres creyém que Madrid, com a capital política de España, es el resúm de tot lo despreciable; es el diposit ahont ha anat a parar tot el detritus de la societat epanyola y sobrament en política, sino també en literatura, en art, en ciencia y en tot lo demás, y per aixó avuy está fora de tot moviment intelectual europeu y civilisat.

«No es eso solo—continua dihent *El Correo*, sino que nos consta que algunos catalanistas, escriben el nombre de *Madrid*, en aquel lugar que según costumbre se rotula con el número 100»

No té d'extranyar al diari castellá que alguns catalanistas posin el nom de *Madrid* allí en aque'l lloch ahont ells hi posan el número 100, perquè, ¿ab el tal diari qué sig-

nifica el número 100 sobre la porta de la comuna? l'agravi mes gros, la burla y 'l ludibri mes grans que poden ferse a Catalunya. Quan Felip, V feu caure Barcelona, fen cremar las llibertats de la terra per mans del butxi, disposá que per tot arreu ahont el seu govern tingués una oficina ó imperés el seu poder, se posés el número 100 sobre las portas de las comunas, en ludibri del gloriós *Concell de Cent*, que acabava de disoldre bárbarament y que era l'institució mes gloriosa y genuina de la nostra terra.

Sápigam tothom aquet fet indigne, y tots els catalans gelosos de sa dignitat, y tots els espanyols que no 'ls agradi ofendre als que dihen sos germans, esborrin d'una vegada aquet padró d'infamia inflingida a la nostra noble terra pel despotisme d'un tirá.

Si 'ls que redactan el tal diari saben l'història gran, noble y immaculada del nostre gloriós *Concell de Cent* com coneixen las vergonyosas Corts del Madrid actual, escarni de tots els drets y ludibri de l'Europa, diguim formalment, sense passió de cap mena, quin dels dos noms es mes propi pera figurar sobre las portas de las comunas.

Vaja, se veu que encara no han tastat la nostra PERDIU AB SALSA, aquella gent de per alla, ja se 'ls hi ha posat malament.

Y creguin que es estrany, perquè se menjan als contribuents de viu en viu y may ningú 'ls ha vist tips.

NOSTRAS PARÓDIAS

CANSÓ DE LAS CAMPANAS DEL BATISME

PARODIA DE

«LES CLOCHES DE FONTAINEBLEAU» DEN

CHARLES MONSELET

Adroguers, gant que tracteu,
quan contents acaricieu
las donas,
las donas;
tot pensant ab els petits
que vostres bruts apètit
engendran,
engendran.

Exclameu: —Prou que serán
plens de cara, ventre gran,
notaris,
notaris.

Mes pera feros sofrir
un dia veuren venir
al mon,
al mon;

uns infants no desitjats
que serán, sechs, cabellats,
poetas,
poetas.

Y naixerán en tot temps
com neixen als munts de fems
las rosas,
las rosas.

Carta den Clavé als seus Coros

Ultra-tomba, 18 Janer, 1902.

Profanadors del art musical que per vergonya de Catalunya esteu profanant el meu nom gloriós: he determinat escriureus perquè ab els vostres actes bestials sou capassos d'acabar la paciència de un mort, y jo ja fa temps que l'he acabada, y vull fer pública la meua protesta, perquè ningú puga dir que ab mon silenci, ni ab el den Gual, estich autorisant las vostras incultas manifestacions.

Abans que tot, al volguer honrar ab el meu nom la vostra Associació, haurían de tenir, quant menos, el deber de conèixer y de saber lo que significa la meua personalitat a Catalunya, perquè vosaltres esteu deshonrant la meua memoria combatent sense solta tot lo que jo vaig enlayrar y propagar.

Jo soch el que va cantar la llibertat de la terra catalana en *Las Vespas catalanas* y en *La Marsellesa*, y vosaltres menyspreheu als que lluytan pera conseguir aqueixa llibertat y esteu sempre a punt de llepar las sabatas dels opressors.

Jo soch el que vaig cantar las costums de la terra en *La Verema*, *Els Xiquets de Valls*, *Els Pescadors*, y cent obras mes, y vosaltres tracteu de rutinari y retrógrados als que fan esforços pera dignificarlas.

Jo soch el que vaig desenterrar la música

popular catalana, fen veure el tresor que tanca, y vosaltres, que no la compreneu, feu burla dels que armonisan las nostras antigas cançons que son uns verdaders poemas.

Jo soch el que vaig dignificar la nostra llengua, escrivinhi las mevas obras mes inspiradas, en una época en que cesi ningú hi escrivia, y vosaltres tracteu de sebas als que han seguit el meu camí y redacteu els vostres programas en castellá, perquè creyeu que la vostra llengua no n'es digna.

Además de tot aixó, que us fa indignes de abrigarvos ab el meu nom immaculat, m'han contat una pila de cosas mes de vosaltres.

La vostra Junta sembla un criadero de ungles llargas, puig ja ne han sortit dos presidents que us han robat.

Se que vareu anar al mitgdía de Fransa y us van tenir que embargar la taquilla al fer el festival, y vareu haver de marxar ab la cua entre camas deixant a la justicia ab els papers mullats.

Mes tart vareu anar a Paris, y després de fer mil papers ridiculs devant del mon civilisat, us vareu barallar com a gossos y per poch no podeu tornar a la vostra patria; y aixó casi us ho merexiau.

Tambe m'han dit que vareu negarse a firmar una exposició demanant l'abolició de las corridas de toros, per la rahó bestial de que a vosaltres us convé que hi haja plassas de toros.

Després vareu anar a Valladolid y a Santander y no vareu fer mes que malparlar de Catalunya y dels bons catalans.

Vareu procurar que un Orfeó de Valladolid, us tornés la visita y Catalunya va respondre a la comissió que va venir d'allá, que aquí no estavam per brochs, perque no estém per refermar amistats y unions que fa quatre cents anys que las estém pagant ben caras.

Perquè us aconsolessiu, ha vingut l'Orfeó Pamplonés, els fills de unas terras que senten y estiman la seva llibertat, com Catalunya, y als racorts del seu immortal *Guernicako-Arbola*, Catalunya els ha rebut com a verdaders germans, y al himne nacional d'aquellas nobles terras, la nostra patria hi ha ajuntat el seu himne nacional *Els Segadors*, y el cor dels dos pobles s'han ajuntat en un sentiment comú de llibertat.

Pero vosaltres, homes rutinari y fanatichs, intolerants y sense sentiment d'art ni patria, haviau de demostrar públicament tot lo que sou, tota la vostra brutalitat, y en el Palau de Bellas Arts, durant el concert de diumenge passat, us desfogareu contra 'ls que entonaven l'himne de la patria catalana.

Pera vosaltres no hi ha art ni hi ha patria; no hi ha respecte als de casa ni als de fora; no hi ha tolerancia ni fins per las idees mes nobles y desinteressadas.

No, en Clavé no pot callar per mes temps davant de tan d'escandol.

Desde la meua tomba m'estremeixo de vergonya y us repto pera que tregueu de vos tres pendons y escuts, el meu nom plé d'hon-

¡VIVA ESPAÑA!

Un corista pendonista
qu'es anti-catalanista
y de viu... es pert de vista.

ra y de gloria. Davant de tot Catalunya us maleixo y us demano que may mes passegeu pel mon la vostra bestiesa y la meua gloria.

Adeu, procureu que may mes las vostras atzegalladas m' obliguin á trencar el meu etern repós.

JOSEPH ANSELM CLAVÉ.

LA BARRETINA

(CANSÓ CATALANA)

Per mes que 'm moguin bronquina (1)
ara aquí vull demostrá
que per ser bon catalá
s' ha de portar barretina.

¿Veus aquell que ab goig empunya
la fals ab que vol segá
lo que ve de terra llunya
cridant: ¡Visca Catalunya!
Donchs, per ser bon catalá,
á mes de fe 'l que rondina,
s' ha de posar barretina.

¿Veus aquell que ab sa follia
no fa res mes que alabá
l' himne nostre y te manfa
per cantarlo nit y dia?
Donchs, per ser bon catalá,
á mes de fe 'l que rondina,
s' ha de posar barretina.

¿Veus aquell qu' es de la *Lliga*
y sols fa que criticá
á *La Perdiu* enemiga
perque creu que ja ha fet figa?...
Donchs, per ser bon catalá,
á mes de fe 'l que rondina,
s' ha de posar barretina.

¿Veus aquell catalanista
que no 's pot may conformá
ab un qu' es regionarista
perque 'l suposa carlista?
Donchs, per ser bon catalá,
á mes de fe 'l que rondina,
s' ha de posar barretina.

Y per fi, aquell que pregona
l' amor, y vol conquistá
el bon cor d' una mirayona
y ab bons modos l' ensarrona....
si vol ser bon catalá,
á mes de fe 'l que rondina,
s' ha de posar barretina.

EL COR DEL POBLE

D' IGNASI IGLESIAS.

Fragment d' una escena que no hi ha en la comedia y que l' autor va creure convenient no escriure.

ACTE IV.

FIDEL, (*Oliver*) y XICH (*Mansó*)

F. (Al mitj de l' escena de cara al públich, llegint un diari que tindrà en las mans, colocat de ma-

(1) Dispensia que 'ls participi que en aquí no hi ha cap ripi.

nera que tothom pugui llegir EL COR DEL POBLE, qu' es el títol:

(Pausa llarga que dongui á comprendre que s' ha empassat tot l' article de fondo, escrit per ell mateix.)

(Al cap de mitja hora y tres minuts escassos se sent ¡pam pam! á la porta.)

¿Trucan?... (Pausa.)

¿Cr ch qu' han trucat? (Altra pausa.)

X. (*Desde fora*). ¿Qué no hi ha niugú?

F. Me sembla que si que trucan.

(Pausa llarga.)

(*El públich no 's cansa y diu: ¡Qu' es real aixó!*)

X. Voleu obrir!... ¡Y si no hi sou, contesteu al menos!

(*El públich del segon pis ap' audeix.*)

F. Ves si estava distret, llegint el meu article que ni menos me n' he alonat que truaban...

¿Quí deurá ser? (*Va á obrir; per ferho s' aixeca de la cadira á hont seya y 's dirigeix á la porta á hont se han sentit els cops.*)

X. ¡Gracias á Deu, home!

F. ¿Ah, ets tu?

X. ¿Qué no ho veus?... ¡Quina pregunta!

F. Tens rahó... ¿Seu; ¿qué vols quedarte á dinar?

X. Vetaquí la vostre mania, encara no entra algú ja sortiu ab aquet estribillo:

¿Vols dinar? ¿Vols beure? Home, sí es que teniu més, sopeu dos cops.

(*El públich mitj riu.*)

Tornant á llegir el diari. Bueno, bueno, tu mateix, Xich.

X. ¿Altra vegada llegint el diari?, ¡be t' hi fas veure prou porque has escrit un article á n' *El Cor del Poble*... Semblas en Llénas!

F. Te anaba á contestar; pero no vull pendrem la molestia de parlar ab burros.

X. Quí parla ab burros ets tu, ¿ho sents? Y no me las diguis més aquestas paraulotas... ¡bort!

F. Ignorant, més qu' ignorant, no ets digne de continuar l' obra den Clavé.

X. ¿D' en Clavé ó den Garibaldi, perquè aquell retrato d' ailá no ho es pas el mestre dels coros, sino el republica italiá Endamés. No crech que tingui res que veure en Clavé ab la nostra conversació... Dius unas cosas devegadas.

F. ¿Qué no t' agradan?

X. No.

F. Donchs, no ho prenguis. Jo no parlo pels tontos. ¿Qué n' haig de fer jo dels que m' escoltan y no m' entenen? Las meas ideas son per mi, no pels ignorants, ¿qué t' has cregut que 'm prech la molestia de fer dilemas, figuras retóricas y metáforas per que un ximple calsevol dels que li dona la gana de sentirme puga criticármelas? ¡No... y cent cops no!

X. No t' enfilis tant, que caurás. ¿Encara no has acabat l' orgull Fidel? A tu si que t' haurían de dir Boyra.

F. ¿Perqué ho dius?

X. Com que 'ts tan variable... En l' acte segon, perquè t' alabo el teu escrit de *El cor*

ALS IV GATS (?)

—¿Qué hi ha?

—Hi ha badella ab pessols,

Bou á la duba, Ous ferrats,

Croquetas, Perdiu ab salsa...

—Perdiu, qu' es d' actualitat.

del poble 'm dius inteligent y 't desfás en elogis, sens pensar que jo no soch ningú, ni puch entendrehi res ab literatura. Pero, esclar, com que 't respatillo trobas que l' obrer está mol ilustrat... Y ara, ja ho ve is, dich lo que sento y no tens altre contestació que dirme... burro. Burro, sí, pero si jo fos bort com tú y una persona 'm digués: *Se ahont es ta mare...* ¡me faltaria temps per' anarla á veure... Y tu que 'ts un pou de ciencia 't quedas tant tranquil com sí 't diguessin Llúcia.

F. Ves, ves, que 'l teu cap...

X. Ja ho sé, es una esponja... y el cor una guardiola... Aixó avans de que m' ho diguessis ja ho había llegit á un altre lloch... y aixó que soch tant burro.

F. Be, pero, ¿que vols que 't contesti si tampoch m' entendrias las ideas.

X. Be las espleias á n' aquells tres paus de *La mare eterna...* y fas veure que 't comprenen.

F. Aquells tenen mes enteniment que tu... fan repetí els versos que se 'ls llegeixen...

X. Per que l' autor vol... pero en el fondo son com jo. Ves, espicalshi á n' aquells l' escena d' aquell senyor del tercer acte á veure si t' ho aprobaran que 'l treguis y l' insultis d' aquella manera tant... de San Andreu.

F. Ell va comensar, noy.

X. Perqué li vas dar motiu... Si, fora de la Munné, semblaba que tothom se l' había de menjar á n' en Virgili. Ara comprench perquè volias entrar al cuarto de conferencias... ¡si que hauria quedat lluhit el públich! després de tres actes esperant la ditxosa visita d' aquell senyor que tu te 'l hague-sis endut á dintre per tractar l' assumpto de ta mare.

F. ¡No me n' es res de mare!

X. Ell no, pero ella, sí.

F. Pero; nc veus, sant cristiá, que si jo aceptés l' amistat d' aquella senyora, després tothom diria senyalantme:—Veus, aquet;

sa mare es una bona dona, pero ell es un fill...

X. Pron d' aquest color, que ja veig ahont vás.

F. Vaig á lo que de mí diria la Societat.

X. ¿Quina societat, *La Fraternidad*?

F. ¡Ves al botavant!

X. ¿Ja hem tornas á insultar ara que 'm comensas á convence.

F. Si tú no fossis tant manso...

X. De nom y de fets en soch de Manso, y si comensas á venir ab particularitats personals el treuré el Jaumet negre, que representan á la «Libertat» ¿ho sents?

F. Oh, noy, es en Russinyol qui 'm fa dir

aquellas tonterías. Jo no 'n tinch la culpa.

X. Donch també are es l' Iglesias qui 't fa sostenir aquest paper... que va ser fet pel gegant de la Ciutat y te l' han endossat á tú.

(*Se sent soroll.*)

F. Bueno, callém, que ve el pare, y no 'n vull que 'n sápigas res de tot aixó... ¡Pobra home!

X. Jo me... vaig cap al casino á veure si trobo algún company per fer el turro. ¿Vols veni?

F. No, gracias, Xich, vull quedarme aquí per acabar de llegir *El cor del poble*.

(*Ensenya la cabecera al publich y llegeix, assentat prop la finestra.*)

PLATS TRENCATS

Diuhem que ara 'ls *Esquellots*
van de cara á nostra idéa,
no se s' hi vindrán de cara
ó de creu... de la moneda.

No s' ha vist may en lo Món
un fet tan vil y *Bascós*,
com aquell de l' Audiencia
que ha cridat tan l' atenció

Per més que siguis amich
den Borrás y de l' empresa,
quan estrenis algún drama
sempre estarás en *capella*.

Ja se de quina manera
lograré ferme immortal:
clavant un tiro, d' esquena,
al cacich que me ha robat.

El Correo, fent sa carrera
va corrent per tot arreu;
ara *El Correo* corre á naltres.
¡*Correo*, que 'ns pega *El Correo*!

La Tomasa, 'ns pega,
pero per l' istil,
¡ja t' he vist l' orella
Pepet del Carril!

¡Sant Pau! Avuy *El Diluvio*,
surt trayent foch pels caixals.
¡Ay, Domenech, si 'l diari
las emprén contra Sant Pau!
Te deixarà sense blanca
y haurás d' aná á un Hospital.

Planas, quan vegis la barba
afeytar del teu company,

LA VIGILANCIA DEL ALCALDE

¡*Correo*, que tocan las nou
¡*Correo*, que ja son las deu!
¡*Correo*, que serán las once!
¡*Correo*... (*Es al Bonsuccés*).!

vesten de la barberia
que també t' afeytarán.

El Liberal prega á Deu
y de cor li dona gracias
perque envihi grans desgracias
per pogué pagá 'l que deu.

Nonell y el gitano

El quefe de la colonia de gitanos de la carretera de Sans, l' altre día va envíar á buscar á n' en Nonell pera ferli un encarrech.

Quan en Nonell va presentarshi, el gitano va rebrel ab els brassos oberts tot dientli:

—¡Ay fillet meu! cregas que me agradas, com si fossis de la família, perquè 't deixas el pèl com nosaltres mateixos.

—Bé, bé, ¿qué voléu? —respongué l'artista.

—Ay payet del meu cor, m' han lit que tens una gran trassa á retratar gitanos al oli y voldria que 'm fessis el retrato de mí y la meva dona. ¿M' ho farás baratet, oy, fill meu?

—Mireuvos, els dos retratos al oli us costarán vint duros.

—¡Verge Santíssima! deu barés cada retrato, ni que fos el retrato del senyor bisbe!

—Es que quedareu molt bé, aixó de retratar gitanos al oli es la meva especialitat.

—Bé, bé, fill meu, ten donaré dotze duros de tots dos y jo 't donaré l' oli; nosaltres el comprém á la taverna del cantó que cregas que 'l venen de confiança.

L' artista explicá al gitano que pera fer els retratos no necessitava gens d' oli, que aixó era 'l nom que 's dona á la pintura.

—¡Ah! —exclamá 'l gitano—payet del meu cor, escolta una parauleta y no obris la boca: tu donaré tretze duros y 't esquilaré de franch.

SALSA PICANT

Hem rebut una carta firmada per Joseph M. Pous, preguntant que no continuém la campanya *desmoralisadora* descobrint els seus mérits literaris.

Nosaltres creyém que la tal comunicació no es feta d' aquet monstre de la literatura, perquè ¿d' ahont li ha de venir á n' ell sapiguer fer una carta?

A no ser que li hagin redactat aquelles tres senyoras que li traduheixen obras y ell las firma...

El Liberal s' alaba de que á l' endemà de la catástrofe de Pont de Vilumara, va vendre 21 mil números, y promet explicar al públich la seva tirada cada cop que las circumstancias ho portin.

Aquí faltaba qu' afegís: «¡Lástima que no sucedan todos los días casos como el de Pont de Vilumara!... Ya vería el lector á que altura nos colocaríamos los redactores de *El Liberal*.»

La Esquella es torna catalanista. ¿S' hi han fixat?

Desde que comprén que ser catalá y renegar de la patria ahont s' ha nascut y ahont s' hi fa el negoci, no dona resultat, que ha prohibit terminantment als dibuixants fer burles dels catalanistas y ha obligat á n' en P. del

O. á que alabés lo mes possible la causa dels de *La Veu*.

¡Lo que poden las *perretas*! Devant dels deucé ntims no hi ha honor polítich que valgui, encare que l' escritor sigui de *roca*.

L' Iglesias ha estrenat *El cor del poble*. Aixó vol dir que 'l poble tenia el cor inédit... y ha sortit á llum gracias á l' Iglesias. ¡Després negarém que som clericals, encara!

«Llegeixo á *La Publicidad*.

Ha sido hallado y depositado en las Casas Consistoriales un burro, el cual será entregado á la persona que acredite pertenerle, advirtiéndole que, pasado el plazo de tres días la Alcaldía dispondrá del citado animal, sin derecho á reclamación alguna por parte del que después se presente como dueño.»

Un anunci com aquet

no l' havían fet pas may,

ni al entrarhi en Roig y Torres,

ni al entrarhi en Samaranch.

¡Ay Deu meu, si no 's present!

son amo á Ca la Ciutat!

¡Fa posar los pels de punta

al pensar lo que 'n farán!

Potser li darán un puesto

al despatx dels empedrats,

potsé á Consums el coloquin,

potsé al cens electoral.

Potsé, y aixó es lo més fácil,

per fer rabia á Cadafalch

el fassin d' aquella Junta

dels Museus Municipals.

SENSE SUCH

TRENCA CAPS

J. A. VIÑAS

XARADISTA.

Combinar ab aquestas lletres la firma d' un popular xaradista de *La Esquella*.

J. STARAMSA.

CANTOR DEL NOYA

ESCUDILLERS 54.

Lector; si treus algunas d' aquestas lletres y n' hi afegeixes d' altres, ab cuidado, combinarás la firma d' un redactor de *La Campana*.

J. DE JEPH.

LA CARICATURA AL EXTRANGER

Las instituciones de Xauxa
son d' alló mes liberals;
aquí tenen la manera
de discutir als tribunals.

CORRESPONDENCIA

Senyors: Daniel Ortíz. ¡Vosté te 'n fums! No combreguém á la seva parroquia (ni en cap); pero, ab tot, no deixém de regoneixer que las *chirigotas* tenen la mar de gracia; sobre tot quan parlan de *La Perdiu ab salsa*. Repeteixi. — I. Nonell. Ens consta que vosté está molt agraviat ab nosaltres. Ho sentim; pero 'ns consta també, que hi ha una plia de gitanos qu' están agraviats ab vosté per la manera ingrata ab que va pintarlos la seva efigie, y aixó ja no ho sentim tan. — A. Lerroux. *¡Que si somos de La Veü?* Ningú li pregunta! — Apeles Mes-tres. ¡Quina llástima que no pugui anar el logo-ziof numérich! Fixishi y veurá que á la segona ratlla hi sobran dugas llettras. Si vol corretgirlo te temps fins al 31 d' Octubre. — G. D' Anunzio. D' *anunzios* no 'n publicuém; y aixís ab z encara menós — Joseph M.ª Pous. L' article á que 's refe-reix ens el va deixar escrit nostre amic en Joseph M.ª Codolosa avans de morir-se; per lo tant es á n' ell á qui deu vosté demanarli comptes. Lo únich que li pot passar es que siga ell el que 'n damaní á

vosté. — Leopoldo Bonafulla. El retém á un meeting de controversia pública pera demostrarli que ni vosté es en Leopoldo Bonafulla, ni *La Perdiu ab salsa* es *El Noticiero Universal*. — Albert de Sicilia Llanas. ¡No 's formi ilusiones! Alló dels trenta anys de te 'l burro no anava per vosté. — Darío Perez, director d' *El Liberal* Vingui á la nostra administra-ció y veurá com de *La Perdiu ab salsa* de la setma-na passada 'n vam vendre 9,999 exemplars y no 'ns en alabém. ¿Y vosté per un día que ven 3 211 exem-plars del seu diari ja se 'n alaba? *¡Alabado sea Dios!* — Lluís Domenech y Montaner. Li doném la en-horabona pel negoci que te en perspectiva ab aixó de la construcció de: Hospital de Sant Pau. Procura no deixarno *Estapá*, y si per cas guanya ja serém amichs. — Ponson du Terrail. Hi sobra sanch y hi falta fetje. — Pere Coll y Ratafiutis, París. *Esta casa es cristiana*. . y per lo tant abstinguís d' enviarnos aqueixas crónicas de *niñas de salón*. ¿Ho te entés? — Sebastia Torres. ¡Calli, home, calli! — Manel Fofch y Torres. ¡Desenganyis! per fer un periódich de gresca s' ha de tenir la gracia que tenim nosaltres y en Doys.